

СВЕТОСЛАВНИК

СРПСКЕ
ПРАВОСЛАВНЕ
Ц.Ш.О.
"СВЕТИ САВА"

Церковна Милница

СВЕТОСЈАВНИК

Излази тромесечно: за Божић, Васкрс, Видовдан и Крстовдан
с благословом Њ.П. Епископа Г. Саве.

Издање Српске православне ЦШО "Свети Сава", Мелбурн
Уређује и умножава протојереј-ставрофор Драгомир Шиповац

**СРПСКА ШКОЛА
"СВЕТИ СЈАВ"**

Настава се држи петком вече
За већу децу од 7,30 - 8,30
За мале од 8,30 - 9,45
**Учитељи: Марина Челебић и
о. Драгомир Шиповац**

**ФОЛКЛОРНА
ГРУПА "ЈВЈЛЛ"**

Пробе се одржавају петком вече
од 7,30. у три групе:
мали, средњи и велики
Учитељ фолклора: Никола Јовић

**СРПСКИ
ПЕНЗИОНЕРИ**

Пензионери се састају сваког
уторка од 10 - 3. по подне.
Ручак имају у 1. сат

**ИЗНАЈМЉИВАЊЕ
ЦРКВЕНИХ СЈЛА**

Вито Обрадов: 9435 6227

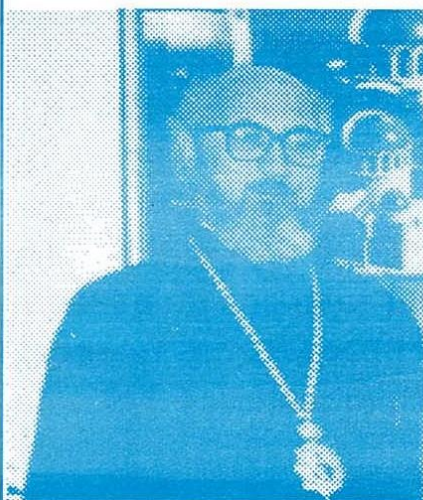
Протојереј-ставрофор
о. Драгомир Шиповац
(03) 9432 3048

Богослужења
у цркви
"Свети Сава"
Greensborough
одржавају се сваке
Недеље и
празника
у 10. сати изјутра.

Председник Ц.Ш.О
г. Илија Чубрило
(03) 9459 5552

ИЗАБРАН НОВИ ЕПИСКОП ЗА АУСТРАЛИЈУ

Епископ Никанор

На редовном заседању Светог архијерејског сабора Српске православне цркве, одржаног средином маја месеца ове 1999. године, дошло је до извесних померања на појединим епархијама, тако да је наш досадашњи епископ Г. Сава постављен за епископа Славонског, а уместо њега ће стићи у Аустралију епископ горњокарловачки Г. Никанор.

Епископ Никанор има вишегодишње искуство српског архијереја под врло тешким условима. С једне стране окрутна

власт, а с друге стране обезбожен народ краја у коме је био владика. Али љубав, Христова љубав, "која превазилази разум", због које је оставио "свет" и на себе ставио монашку ризу давала му је снагу да издржи.

Током последњег рата, остао је на својој епархији, тако рећи до последњег Србина, делећи са верницима злу српску судбину.

Иначе, владика Никанор је рођен у Далмацији 1952 године, и пре избора за епископа био је професор Богословије "Света Три Јерарха" у манастиру Крки код Книна.

Његовим постављењем за епископа Аустралијско-новозеландског, митрополије Ново-грачаничке, као и администратора сестринске епархије на истом простору, отпочеће, верујемо интензивнији рад на административном јединству Цркве. Али, истовремено требаће му много мудрости и стрпљења да се упозна са новим околностима црквеног живљења и управљања.

"Благословен да је онај који долази у име Господње!"

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА Ц.Ш.О
“СВЕТИ САВА” – ГРИНЗБОРО

**ПОМЕН КОСОВСКИМ ЈУНАЦИМА
ОДРЖАЋЕ СЕ
У НЕДЕЉУ 27. ЈУНА 1999.
У НОВОЈ ЛАЗАРИЦИ - ГРИНЗБОРО**

Света литургија почиње у 10 часова изјутра, а потом ћемо се уз упаљене свеће помолити Богу за све српске јунаке изгинуле бранећи “вјеру и отечество” на Косову Пољу пре 610 година, и од тада све до данас.

По завршеном обреду у цркви Коло српских сестара ће припремити дању у Светосавском дому за све присутне.

**НА ВИДОВДАН, У ПОНЕДЕЉАК 28. ЈУНА СЛУЖИЋЕ СЕ
СВ. ЛИТУРГИЈА У ЦРКВИ “СВЕТИ САВА”, ГРИНЗБОРО**

**ВИДОВДАНСКА АКАДЕМИЈА
У СУБОТУ ВЕЧЕ
3. ЈУЛА 1999.**

СВЕТОСАВСКИ ДОМ

212. Diamond Creek Rd. GREENSBOROUGH

ПРОГРАМ:

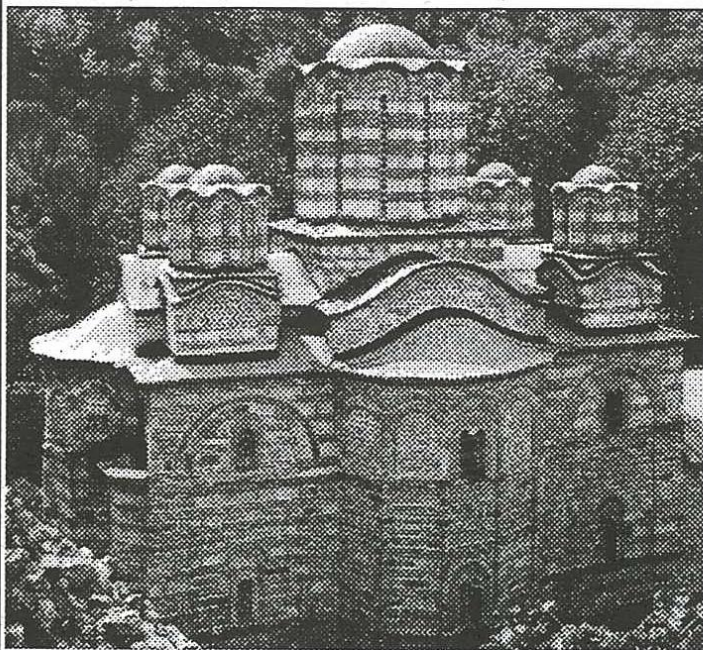
- * Српска химна “Боже правде...”
- * Предавање о Косовским збивањима
- * Рецитације школске деце о Видовдану
- * Наступи све три фолклорне групе “Авала”

Улаз са вечером биће само \$ 10.00

Добро нам дошли!

ИСТОРИЈА МАНАСТИРА РАВАНИЦЕ

Ретко се којом црквом на-родна поезија у толикој мери занимала, као што је то случај са црквом у манастиру Раваници. Она зна

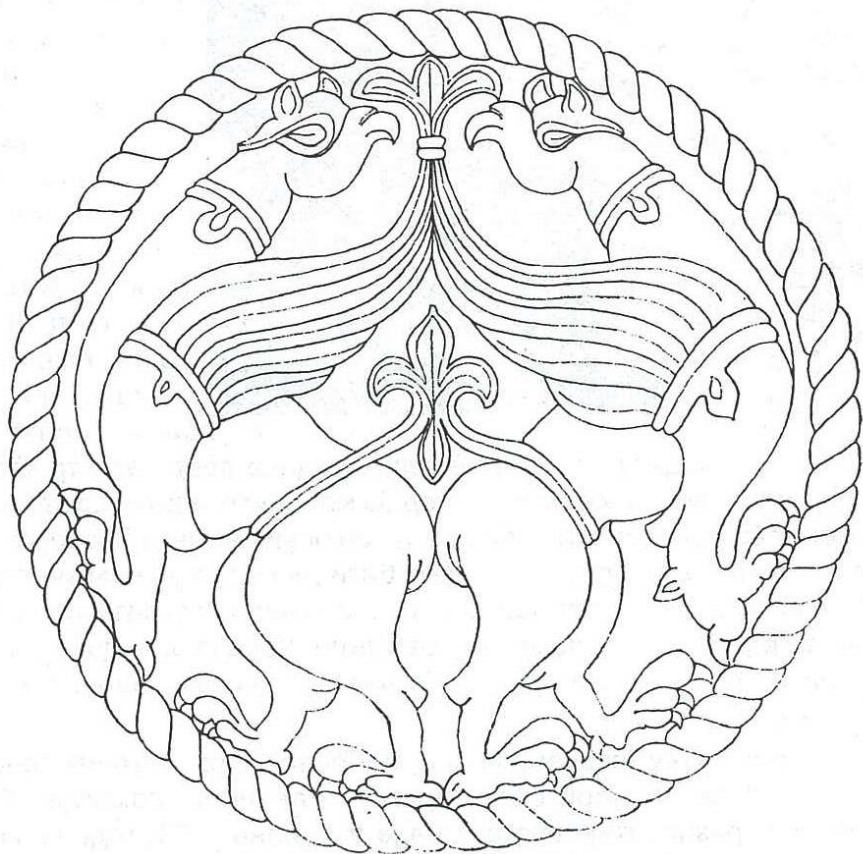
да прича о постанку цркве; она спомиње градитеља који је сазида. Она хоће да оправда скромност њене архитектуре и њеног украса. Она се, поред других цркава, стално позива и на ову цркву као на један од најлепших споменика наше старе архитектуре. **Оволика** популарност, свакако, не може бити случајна.

Пошто беше подигнута само неколико година пред катастрофом на Косову, она је после косовске трагедије могла изгледати као надгробни споменик српске славе и величине. Њен оснивач, кнез Лазар, свакако није претпостављао да ће тако брзо бити увенчан мученичким венцем на Косову и да ће његова задужбина после већ тако краткога времена примити ради вечнога покоја његово тело. Удес је био, доиста кобан, и у трагичности овакве судбине је највећи део популарности цркве Раванице.

Хрисовуљу (свечану владарску повељу са златним печатом) коју кнез Лазар подари својој цркви у Раваници, показује обилне прилоге најразличитије врсте. Она је датирана 1381. године. Према томе требало би да је те године црква била довршена према **Родословљу српских царева** са зидањем цркве као да се почело после 1376. године. Безбројна села подарена су цркви; приход од царине у Новом Брду, затим приход од неколико панађура, од неколико бродова (скела) и др. сведоче да кнез Лазар није жалио средстава како би на достојној висини одржао цркву, у којој је хтео да има

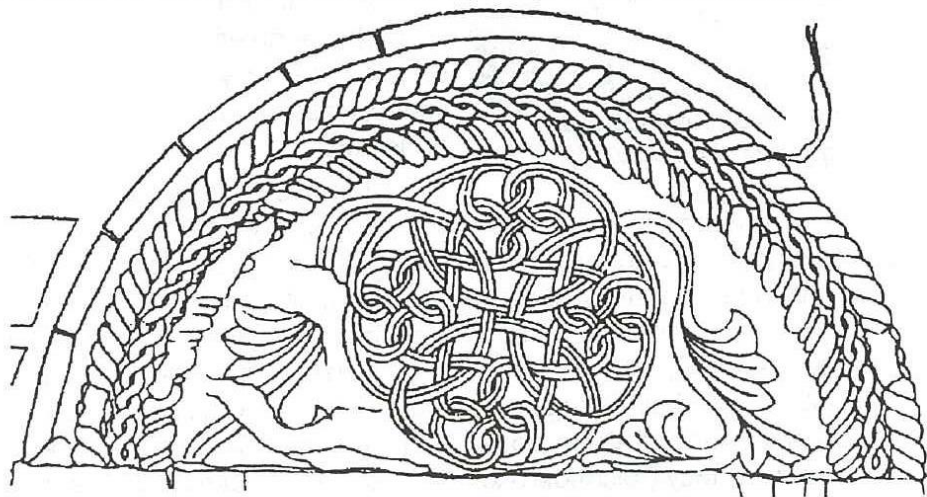
безбедна склоништа и за живота и после смрти. У хрисовуљи се нарочито наглашава, да ниједна од приложених баштина није туђа, нити је од другогa отета. Све је откупљено и добровољном променом имања прибављено. Исто тако је у хрисовуљи прописано, да се у манастиру обдржава општежиће и да се игуман поставља из редова манастирске братије, а да овога бирају дванаесторица благочестивих из братства.

РЕЉЕФ СА РАВАНИЧКЕ ПРИПРАТЕ (претпростора храма) — познати медаљон са грифонима, из тимпана (полукружног удубљења) над дводелним отвором.

Место на коме је манастир подигнут зове се у старијим записима Рав'ница. Река Раваница, као и град, код кога утиче у Мораву, звала се Рав'н. За манастир се обично вели, да се налази у "гори Кучајни", у близини Петрусе. И народна га песма везује за "Кучај, високу планину".

У једном рукопису 18. века вели се за кнеза Лазара: “Подиге из основа храм у славу **Вазнесења Господња** врло висок и врло леп, утврди га са четири куле и озари га живописом, у коме изобрази оваплоћење сина Божијега и пречисте Матере његове и његових Светитеља и његова чуда и његово страдање. Украси га златом и обилним украсом; богато га обдари разним сасудама сребрним и позлаћеним... Огрди га градом и утврди га са седам пиргова; сагради трпезарију, довољно широку и високу, ради одмора инока и оних који траже спас души својој, сазида ћелије и прилепи их уза зид као птичја гнезда. Приложи му многа села и многе дохотке. Засади винограде и подиге многе воћњаке. Онда сабра у њему велики број монаха, састави лавру и установи општежиће. За игумана постави Арсенија, човека добродетелна и разумна... Сазида и други храм, који лежи на источној страни у подгорју тога места, близу велике лавре и подиге болницу за болесне монахе, за странце и за раслабљене.

У једном оштећеном рукопису, који вероватно није старији од 16. века, говори се о кнезу Лазару, о његовој смрти и о преносу његових моштију у Раваницу: “Божанствену цркву улепша он прекрасним мрамором; божанствене иконе изобрази златом и сребром и то не само иконе, већ и зидове... О лепоти трпезарије и келија излишно је трошити речи”. Ту се вели, да је после Косовске битке тело кнеза Лазара било покопано у цркву Вазнесења у Приштини и да је одатле пренето у Раваницу. Приликом преноса беше Вук Бранковић са супругом и са свом властелом својом изишао у сусрет часним моштима Кнежевим. Мошти су једном преноћиле у манастиру Ваведења близу

*Св. Јован Крститељ,
фреска у манастиру*

Брвника, у чијој су цркви већ почивали вечни сан, сестра Лазарева Драгана и њени синови Стефан и Лазар (Браћа Мусићи). Једну ноћ је Кнежево тело преноћило и у манастиру Нова Павлица. Иако је пут од Приштине на Ибар за Раваницу заобилазнији, можда је било разлога, да се баш тај пут изабере. Мошти светог кнеза Лазара положене су у манастир Раваницу, у већ спремљени гроб године 1391.

И Константин Филозоф у својој биографији деспота Стефана вели на једном месту, да се кнез Лазар у својој обитељи, званој Раваница може видети као да је жив.

После битке на Косову српској држави не би више суђено да ужива благодети мира. Беспрекидни ратови и крваве борбе водиле су се на све стране. Турци су више пута плавили целу земљу. Тада су поједина утврђена места била жртве њиховог пустошења. У броју ових спомиње се овде-онде и манастир Раваница. У једном летопису из 17. века вели се, да је године 1396. цар Бајазит разбио краља Жигмунда код Никопоља и да је треће године после овог догађаја Раваница била попаљена. У Сеченичком летопису (писаном око 1501.) вели се: године 1396. августа 6. попали се Раваница. На другоме месту у том летопису вели се: "Године 1436. цар Мурат поплени српску земљу, узео Борач, разори Острвицу и манастир Раваницу".

После коначне пропасти српске државе и Раваницу је морала задесити иста судбина, која беше задесила и остале манастире у Србији. Српски летописац **Георгије**, архимандрит раванички, записао је како су Турци после дефинитивне пропасти српске државе подвргли општем пустошењу све манастире, како су тада разорили Раваницу и из цркве однели све сребро и злато које ту беху нашли. Дванаест камила понело је сакупљене и огљачкане драгоцености из цркве. Ипак

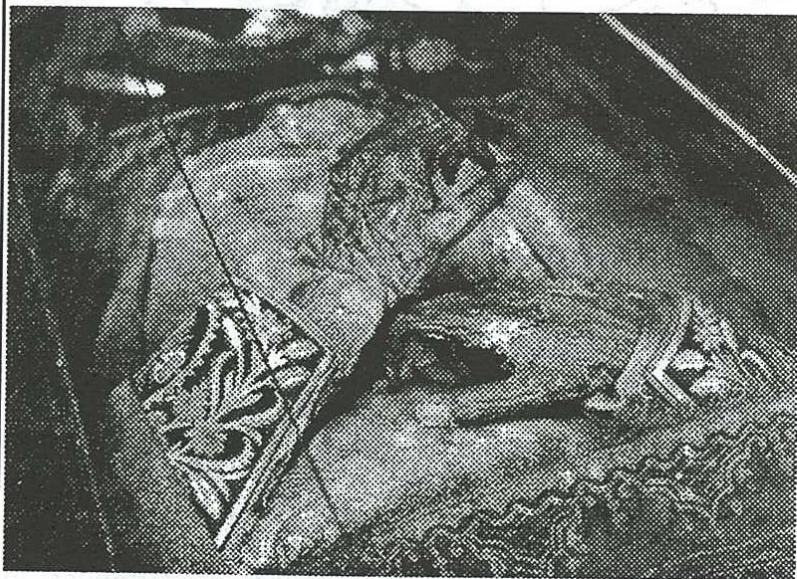
ПОДРУЧЈЕ КНЕЖЕВИНЕ Лазара Хребељановића. После смрти цара Душана, језгро ослабљене српске државе постаје кнежевина Лазара Хребељановића. Ту, у Поморављу, у другој половини 14. и првој половини 15. века, развија се трећа етапа српске монументалне уметности названа **моравска школа**, чије су главне одлике изражене већ на њеном првом представнику — Раваници.

је, како изгледа, после ове катастрофе црква убрзо стала на ноге и опет пропевала.

Јеромонах раванички, Стефан Даскал (учитељ) оставио је

спомен о тешким данима, које је Раваница проживела крајем 16. века. По његовим речима године 1696. у пролеће, патријарх Арсеније Чарнојевић са 37.000 породица даде се у бегство уз Дунав за Немцима. Тада и монаси из манастира Раванице узеше мошти кнеза Лазара из свете обитељи храма Вазнесења и остале црквене драгоцености и придружише се патријарху Арсенију, уз кога већ беше калуђера из много манастира. Ишли су 40 дана, док не приспеше у град Будим и ту више Будима уселише се у место звано Сент-Андреја, које им се учини безбедније прибежиште. Ту се настани и блажени патријарх са епископима, монасима и многобројним народом. Ту близу дунавске

Мошти (руке) светог великомученика косовског Лазара

о б а л е
п о д и г о ш е
о н и м а л у
ц р к в у о д
д р в е т а и у њ у
п о л о ж и ш е
м о ш т и к н е з а
Л а з а р а . О в д е
о н е
о с т а д о ш е с в е
д о к л е с е н е
у т в р д и м и р
и з м е ђ у
а у с т р и ј с к о г
ћ е с а р а и
Т у р а к а .
Д а с к а л
С т е ф а н в е л и ,

да је те 1690. године Раваница коначно запустела, док се у другом рава-ничком летопису вели, да се то десило године 1691...

Године 1697, како пише даскал Стефан, раванички калуђери оставише Сент-Андреју и у Срему, у Фрушкој Гори, нађоше у шуми пуст манастир **Врдник**. Они обновише овај манастир и покрише га, саградише од дрвета трpezарију и келије, а у цркви, коју, за успомену на Раваницу, посветише Вазнесењу Господњем, положише мошти светог кнеза Лазара.

Коначно о Видовдану 1989. приликом прославе 600 година од Косовске битке, мошти светог кнеза Лазара пренете су у његову задужбину манастир Раваницу.

ЈЕФИМИЈИНА ПОХВАЛА КНЕЗУ ЛАЗАРУ

Међу лепотама овога света васпитавао си се од своје младости, о нови мучениче кнеже Лазаре, и снажна рука Господња показала те силним и славним међу свом земаљском господом. Управљао си земљом отачаства свога, обасипао си свим добрима поверене ти хришћане и с храбрим срцем и с великом вером изишао си пред непријатеља, расудивши да ти срце не може гледати како хришћанима твога отачаства владају Исмаиљани. Одлучио си: ако не победиш, да оставиш земаљско господство, обagriш се својом крвљу и ступиш међу војнике Небеског Цара. И тако си обе жеље испунио: и непријатеља си поразио и од Бога венац мучеништва примио.

Сада, када си прешао у небеску вечну радост немој заборавити своју децу, која су остала сирота. Многе невоље и боли обузеше твоја љубљена чеда и у многим мукама проводе живот, јер над њима владају Исмаиљани.

Свима нам је неопходна твоја помоћ, зато те преклињемо: моли се Господу за љубљене ти синове и за оне који им с љубављу верно служе, јер су твоји синови изложени великим невољама. Они који једу њихов хлеб подигосе против њих велику буну, бацивши твоја добра у заборав.

О мучениче, иако си прешао из овога живота у вечни, ти осећаш муке и невоље своје деце. Преклони колена пред Господом, који те је увенчао славом и умоли Га да твоја деца богоугодно и у добру проведу живот. Помоли се још да православна хришћанска вера остане неокрњена у твоме отачаству.

Моли се да Бог даде победу твојим љубљеним синовима кнезу Стефану и Вуку на видљивим и невидљивим непријатељима.

Сабери свете мученике и помоли се са њима Богу Који те је прославио. Позови светог Георгија, покрени Димитрија, убеди Теодора, узми са собом св. Меркурија и Прокопија, а не остави ни четрдесет севастијских мученика у чијем завичају (Малој Азији, н.п.) војују љубљена ти чеда кнез Стефан и Вук. Моли да им се даде од Бога помоћ. И дођи нам у помоћ где год да си!

Погледј милостиво на овај мали дарак и прими га као велики. Нисам ти могла принети достојну похвалу, него - по сили мог малог разума - само ову, па и не заслужујем награду.

Али ти си, мили мој господару и свети мучениче, био издашне руке и кад си раздавао блага овога света, па ћеш тако обилно раздавати и она велика и непролазна блага која си сада од Бога примио.

Ти си мене - избеглицу примио у свој дом и исхранио. Сада те молим и за земаљско и за духовно добро: и да ме, сироту, исхраниш и да утешеш љуту буру душе и тела мојега -

- Јефимија ти, свети, ово усрдно приноси.

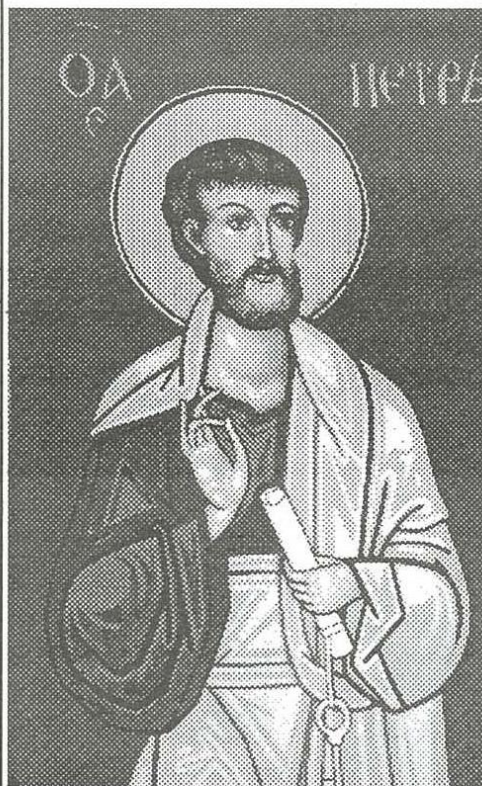
Монахиња **Јефимија** била је кћи ћесара Воихне, намесника области око града Дrame (сада северна Грчка), и жена деспота Угљеше Мрњавчевића, који је био господар у крајевима око града Сера.

После Угљешине погибије на Марици 1371. године, Јефимија је живела на двору кнеза Лазара у Крушевцу, код своје рођаке кнегиње Милице, а после Косовске битке (1389) помагала је Милице и њеним синовима Стефану и Вуку у управљању државом.

Као монахиња живела је доцније у манастиру Љубостињи, Миличиној задужбини. Ту је 1402. године извезла златном жицом "Похвалу" на покрову за кивот (ковчег са моштима) светог кнеза Лазара.

Кивот са моштима светог кнеза Лазар данас се налази у манастиру Равници код Ћуприје, а Јефимијин покров се чува у Музеју Српске православне цркве у Патријаршији у Београду.

СВЕТИ АПОСТОЛ ПЕТАР

Свети апостол Петар

Св. апостол Петар, син Јонин, брат Андреје Првозваног, из племена Симеонова, из града Витсаиде. Био је рибар, и најпре се звао Симоном, но Господ је благоизволео назвати га Кифом, или Петром (Јов.1,42). Он је први од ученика изразио веру у Господа Исуса рекавши: **Ти си Христос, Син Бога живог**” (Мат. 16,16). Његова љубав према Господу била је велика, а његова вера у Господа постепено се утврђивала. Кад је Господ изведен на суд, Петар га се три пута одрекао, но само један поглед у лице Господа - и душа Петрова била је испуњена стидом и покајањем. После силаска Светог Духа Петар се јавља неустрашивим и силним проповедником Јеванђеља. После једне његове беседе у Јерусалиму обратило се у веру око 3000 душа.

Проповедао је Јеванђеље по Палестини и Малој Азији, по Илирику и Италији. Чинио је моћна чудеса: лечио је болесне, васкрсавао мртве; чак и од сенке његове исцељивали су се болесници. Имао је велику борбу са Симоном Волхом, који се издавао за бога, а у ствари био је слуга сатанин. Најзад га је посрамио и победио. По заповести опакога цара Нерона, Симоновог пријатеља, Петар би осуђен на смрт. Поставивши Лина за епископа у Риму и посаветовавши и утешивши стадо Христово, Петар пође радосно на смрт.

Видећи крст пред собом он умоли своје џелате, да га распну наопако, пошто сматраше себе недостојним да умре као и Господ његов. И тако упокоји се велики слуга великог Господара, и прими венац славе вечне. *Слави се са Апостолом Павлом 12. јула.*

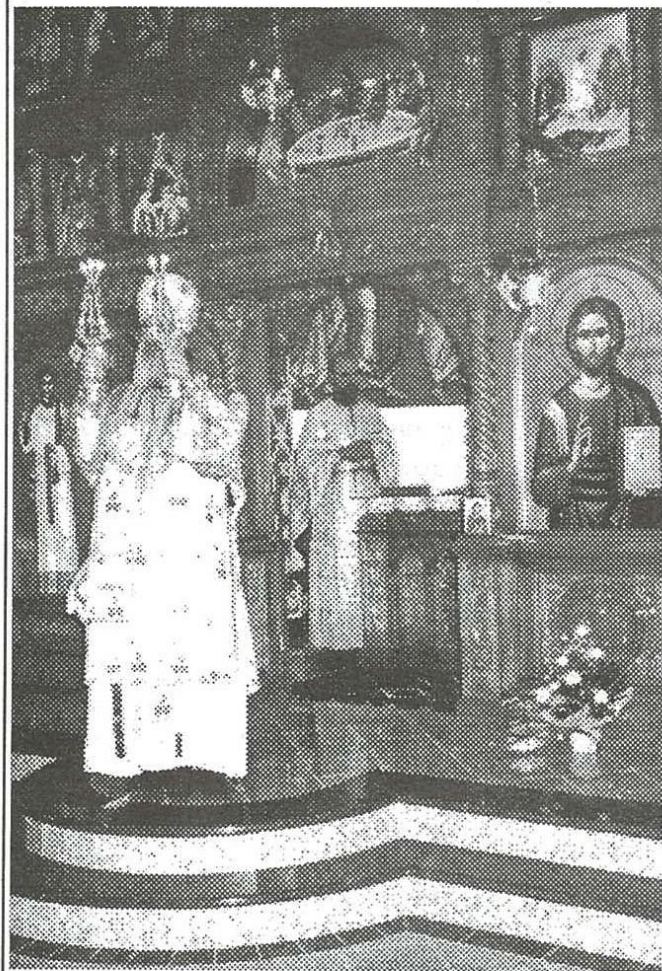
НАЈВЕЋЕ ОДЛИКОВАЊЕ

На предлог Његодог Преосвештенства епископа Г. Саве, Свети архијерејски синод Српске православне цркве унапредио је нашег пароха протојереја Драгомира Шиповца у протојереја-стварофора, то јест правом ношења напрсног крста.

У суботу 24. априла 1999. то одликовање је уручио епископ Г.

Сава за време свете литургије у храму Светог Саве - Гринзборо.

Служба Божија је почела у 8. сати. Од свештеника су дошли: архијерејски намесник прота Недељко Милановић, протојереј Борислав Петровић и Момчило Вукша, као и о. Бојан Попов из Ђилонга. Епископ је најавио, само, да жели да буде на служби са свим свештеницима ове епархије, пре одласка на заседање Светог архијерејског сабора у Београду. Међутим, за време малог входа, изишао је на доле и наложио Намеснику да прочита акт Синода у коме је стајало о поменутом одликовању. У

наставку је Епископ Г. Сава навео заслуге прота Драгомира, због чега је добио наведено одликовање. На крају је објаснио: "Мислио сам да би најприкладније било да се овако велико звање уручи на дан освећења ове дивне цркве, али пошто управа не најављује кад мисли да свешта цркву, одлучио сам да то урадим данас".

*За време свете литургије 24. априла 1999: протојереји
Борислав Пешровић, Драгомир Шиповац и Недељко Милановић*

После свете литургије наш прото-ставрофор се захвалио епископу на урученом признању, као и Светом архијерејском синоду што је нашао за сходно да га одликује. "Колико сам заслужан за највеће свештеничко одликовање не знам, али знам да сам се трудио у границама способности и могућности за добробит Српске цркве и верног народа. Ово ми признање даје подстрека да и даље наставим, и наставићу с помоћи Бога".

После свете литургије, свештеници и народ су честитали нашем проти одликовање, радосни да им је сабрат и надлежни парох добио заслужно признање.

Свакако, ово одликовање је велики понос за целу парохију, у којој је наш свештеник могао да развије делатност и добије признање од Светог архијерејског синода СПЦ.

СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Број 287/3ап.218

23. март 1999. године

у Београду

ВАШЕ ПРЕОСВЕШТЕНСТВО,

Свети архијерејски синод у седници својој, под горњим бројем и датумом донео је ову одлуку:

"На основу чл. 70. тач. 22. Устава Српске православне цркве и чл. 6. и 8. Правилника о одликовањима, чиновима и рангу свештенослужитеља у Српској православној цркви, а на предлог Његово Преосвештенства Епископа аустралијско-новозеландског, Митрополије новограчаничке Г. Саве, даје се право ношења напрсног крста протојереју Драгомиру Шиповцу, пароху мелбурнском.

О овом одликовању известити Његово Преосвештенство Г. Саву и умолити га да ову одлуку изволи извршити и одликованоме издати декрет уз наплату прописане црквене таксе."

О предњој одлуци Светог архијерејског синода, част нам је известити Ваше Преосвештенство, с молбом ради знања и даљег сходног поступка, у вези Ваше одлуке бр. 26 од 26. фебруара 1999. године.

Вашег Преосвештенства у Христу брат.

ЗА ПРЕДСЕДНИКА
СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ СИНОДА
Члан, Епископ банатски

[Handwritten signature]

ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ
ЕПИСКОПУ АУСТРАЛИЈСКО-НОВОЗЕЛАНДСКОМ
МИТРОПОЛИЈЕ НОВОГРАЧАНИЧКЕ
ГОСПОДИНУ САВИ
Х.О.Д.

СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕНИ ВАСКРШЊИ ПРАЗНИЦИ

Овогодишњи васкршњи празници су слављени под ратном психозом и овде у Аустралији. Иако нам се рат "усталио" већ скоро десет година, овај садашњи као да оставља највећи печат. Да ли је зато што га директно води против "уже" Србије Америка са НАТО савезницима, или нешто друго, није сад важно. Сви смо полагали наду у Свемогућег Господа, да помогне српском народу да се заустави немилосрдно бомбардовање и нађе начин да се неспоразуми решавају на цивилизовани начин.

На Велики петак увече стигло је доста српског народа. Вечерње богослужење је почело у 7. сати, а онда је уз молитвено појање изнешена Света Плаштаница с Христовим гробом око цркве.

У поноћ на Васкрсење, такође је била пуна црква, а о самом Васкрсу да и не говоримо. Дан је био диван. Народ се радосно поздрављао поздравом Христовог Васкрсења. Пробала су се јаја, чије је најјаче. У цркви је са нашим свештеником служио млади ђакон о. Милан Милутиновић и допринео свечаности овог великог Господњег празника. Хор је дивно певао. Заиста дивно, умилно и свечано. Једна ми жена рече: "Ишла сам по многим црквама, али наш хор најлепше пева од свих". Да ли је тако или се њој чини, не знам. Али знам да је било дивно појање. И то не само за велике празнике, него увек.

Део народа у цркви

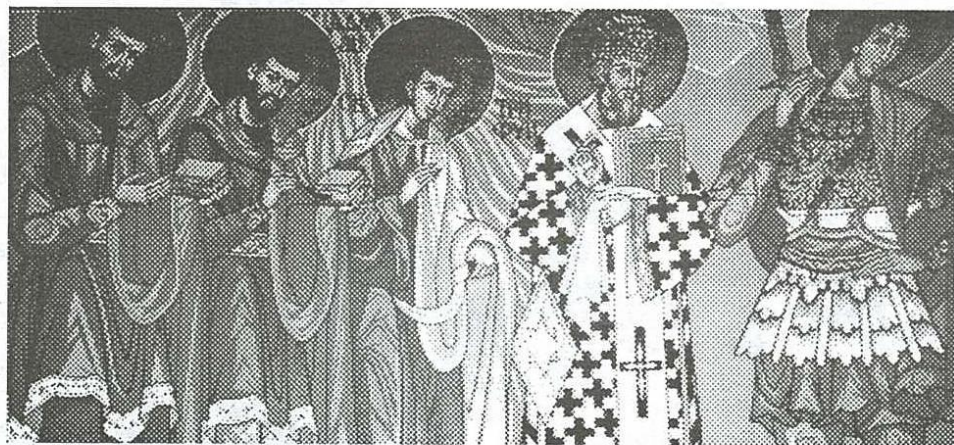

ХОР ЦРКВЕ СВЕТИ САВА - ГРОНЗБОРО

С лева на десне: Евица Панџић, Ванђел Сјасовски, Драђица Кешић, Михаило Томић, Јован Пјевач, (Мирјана и Тома Бањанин-џосџи), Пени Коважевић, Нада Шишовац, Вијна Триван, Зорка Шишовац, Верица Сџојановић и Слободанка Рагосављевић

Нарочито је упечатљиво деловало на оне који ретко долазе фрескописање унутрашњости храма. Наиме, Андреј је већ завршио леву страну апсиде, где је у врху Христово васкрсење, а униже Рапеће и Богојављење, као и у најдоњем реду ликови светитеља.

Насџавак на сџрани 23.

Фреске светитеља: Козма, Дамјан, Трифун, Никола и Димитрије

ВЕЧЕ ЗА ПОМОЋ СРБИЈИ

У суботу вече 22. маја 1999. одржано је хуманитарно вече за помоћ српском народу. Дошло је око 300 особа и скупљено ту вече нешто више од \$ 10.000. Новац је упућен на епархијски фонд СПЦ "Човекољубље".

Сад, када је престало бомбардовање, српском народу ће још више требати наша помоћ. Јер 79. дана непрестаног бомбардовања проузроковало је штету чак 15. милијарди долара. Хиљаде мајки је остало уцвељено, а народ остао без свих извора прихода.

Код наше цркве у Гринзбари можете приложити сваке недеље код **Лазара Јузбашића** у фон СПЦ "Човекољубље".

ПРИЛОЖИЛИ ЗА "ЧОВЕКОЉУБЉЕ"

Мирослав Николић	10	Стојадин Белић	20
Радован Шамановић	50	Ратко Вујовић	50
Мира Јосиповић	10	Raptalk Pty Ltd	30
Јова Вранић	70	Мићо Милојевић	50
Драгољуб и С. Гвозденовић	50	Перо Ђорђевић	50
Марина и Милица Пјевач	50	Драган Блажевски	20
Боро Бамборез	10	Љубро Стојановић	20
Јелена Тарбук	10	о. Драгомир Шиповац	50
Стан Атанацковић	20	Вранешевић Дмитар	300
Дара Милојевић	50	Поповић Обрен	20
Слободан Поповић	10	Јаковљевић Горан и Мирј.	100
Ђорђе Ђурковић	10	Николић Милан	100
Мирко Никшић	100	Николић Драган	100
Милош Никшић	20	Шиповац Алекс и Вера	200
Ђорђија Андрић	20	Чубрило Илија	100
Сања Торбук	20	Рупар Бранко	50
Драган Кануски	20	Милуновић Раде	100
Драган Савић	20	Кешић Шћепан	50
Драго Плетикапа	20	Ковачевић Ковиљка	50
Петко Паприца	10	Гвозденац Зоран	50
Стеван Јањић	20	Госп. Бабић	20
Дејан Стеванчевић	20	Др. Петровић Мира	50
Бранислав Јовић	50	"Дунав" месница	258
Драган Васић	50	Ковач Божидар	50
Никола Миленковић	50	Михајловић Вујадин	150
Бели Ђурковић	50	Јевтић Жика и Љубинка	100

Wallace Mitchell Алђела	300	Чугоровић Зоран	50
Стојадиновић Живадин	100	Зарић Науморски Нада	50
Ерић Винко	50	Јосиповић Чедомир	20
Вујанић Никола и Нада	50	Ковачевић Владо	100
Вујанић Перо	50	Ђорђевић Доброслав	50
Нешић Ивана	20	Бошњак Весна	20
Бабовић Славиша	50	Килибарда Неђо	50
Живак Јово	50	Живак Божо	50
Илибашић Драган и Зора	50	Марковић Младен	50
Ковачевић Милан	50	Тркуља Јасна и Славко	120
Ранковић Продан	250	Сталетовић Владо и Јулка	50
Бошњак Владимир и Ана	100	Павловић Петар	20
Марковић Драго и Драгица	100	Лукетић Василка	20
Марковић Јованка	50	Бркетић Милка и Драгица	20
Зекановић Станомир	20	Илић Милан	50
Стевановић Чедомир	20	Грубор Драган	50
Глигоревић Ненад	20	Маринковић Ђорђе	50
Ковачић Анђа	20	Лукић Добривоје и Мил.	100
Савић Дијана	100	Бранић Јово	50
Кајтаз Драгомир	50	Јовановић Станиша	100
Суботић Даниела	20	Црнчевић Љубо и Јока	50
Стевановић Љубомир	10	Вујовић Ратко	50
Лукић БРанко	50	Савић Горан	30
Сибих Ђорђе и Љиља	20	Гудель Небојша	50
Матавин Миро	50	Нешовић Миодраг	50
Миљевић Алан	20	Дамјанац Перо и Милка	100
Загорац Предраг	10	Лукетић Раденко	20
Милани Мајкл	5	Обрадовић Жељко	20
Василис Хојтос	5	Марковић Милован	10
Јеврић Предраг	20	Бркић Дража	10
Марчетић Весна	10	Јарић Марко	50
Купрес Бранко	10	Гајић Снежана	20
Тришић Анђелко и Зора	20	Банов Никола	10
Лемаић Арсеније	40	Станковић Антонела	10
Кнедић Љубиша	100	Лемаић Јово	50
Вранић Јово	20	Тарбук Јелена	20
Ђорђевић Бошко	100	Барбарић Мирјана	20
Живановић Душан	20	Томић Голуб	5
Ђурковић Никола	20	Нинковић Здравко	10
Секулић Стојан	50	Зекановић Младенко	5

Божии Веселько	8	Кузмановић Слободан	100
Вигњевић Миле	20	С Михаилитис (Грк)	5
Божии Даниела	5	Радак	10
Булатовић Милован Д.Д	22	Јовановић Стеван	20
Бошковић Лазар	20	Лиупас Савас	10
Грба Небојша	20	Нешковић Живадин	20
Симић Желько	50	Микуљевић Воја	20
Седларевић Љубо и Деса	100	Chilles Filokstas	20
Гашић Радомирка	50	Смезков Петар и Зора	50
Јовић Никола	20	Цвејић Јован	20
Јеремић Момчило	20	Баран Р	5
Вујић Раде	50	Грк, нечитак потпис	10
Вуковић Мира	10	Шубара Велинко	20
Томић Михаило	50	Церовић Зоран	50
Ђорђевић Доброслав	20	Рајко, нечитко презиме	20
Новаковић Вито	50	Радановић Милан	20
Пјевач Јован	50	Трпић Манојло	20
Чубрило Илија	100	Пасколис Георгидис	10
Глоговац Милисав	100	Нечитко име	10
Дербогосијан Снежана	20	Вангел Спасовски	20
Ђукић Ђорђе и Перка	50	Mayer Meri	10
Удружење Бораца КЈВ		Спирос, Грк	4
“Дража михаиловић”	200	Грк, нечитак потпис	10
Гавриловић Цвита	20	Џим Јоану	20
Триван Војна	20	Нечитак потпис Грка	20
КСС “Огњена Марија”	383	Harris Стојана (Вековић)	200
Кешић Шћепан	50	Пештерац Злата	50
Јузбасић Лазар	50	Марић Небојша	20
Милошевић М	20	Ђорђевић Миодраг	50
Теофанус Томас	25	Пондиос Статис	10
нечитак потпис Грка	10		
Грк без презимена	5		
Јован Евагелидис	5		
Јован Марангудис	10		
А. Сиантис	10		
Скочић Никица	50		
Јеврамовић Зоран и Драг.	50		
Ђурковић Љубо	100		
Шћеловић Добрила	100		

Горе наведени списак је закључен 14. јуна 1999. Хвала свима који помогосте и што разуместе боли мајке Србије. Помозите и даље и не зажалите. Замислите се како је њима тамо, тако рећи без основних ствари за живот.

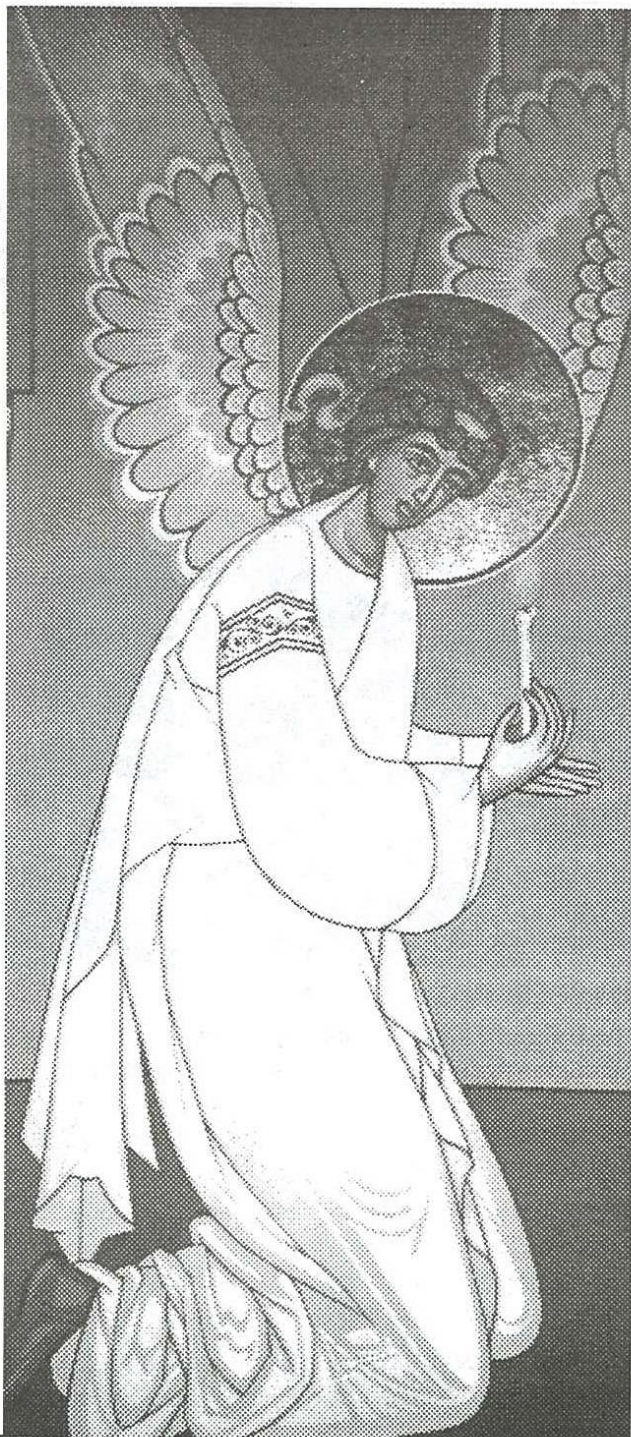
ДА СЕ ПОДСЕТИМО

на 40-годишњицу од оснивања ЦШО
“Свети Сава” - Мелбурн

Обрен Појовић, Милораг Вековић, Милан Сџанић, Лазар Јузбашић, + Милан Цимбаљевић, Вишомир Пејровић, Дражан Триван, Доброслав Ђорђевић, Ђорђ Козић, + Драгомир Ђорђевић. у позадини је свештеник о. Драгомир Шићовац

Горе наведена слика је узета 1992 године. Грамате су добили присутни, то јест који су непрестано били чланови ове ЦШО од 1952 године.

Посебно импресивно делује лик анђела на коленима са свећом у руци, баш код свећњака са женске стране, где се моли и нас упућује да се попут њега скрушено молимо Богу.

После Свете литургије прочитана је Посланица архијереја СПЦ и подењена нафора.

Да, април је тужан дан у историји српског народа двадесетог века. Прво је Београд бомбардован од стране Немаца 1941 године, па опет после три године на Васкрс од стране "савезника" по налогу Броза, а сада опет од стране Америке и НАТО пакта, по чијем налоги, још је нејасно.

Али, увек постоји нада у боље сутра, или боље рећи, на уснама нам лебди молитва, односно речи нашег епископа Саве упућене Њ.С. Патријарху Павлу: "...кад би Бог дао, да нам ово зло буде на добробит и духовно оздрављење, сва би се наша жалост окренула на радост".

РАДОВИ ПОД БИНОМ

Већ је прошле године омладина тражила да им се испод бине направи просторија где би се они састајали петком вече и имали свој разговор и своју разоноду.

ДЕО ВРЕДНИХ МАЈСТОРА:

Раде Оклобџија, Никола Вујанић, Илија Чубрило, Витомир Обрадов,
Раде Милуновић, Владимир Дивљан и Здравко Глигоревић

Неки су били против тога, а све због бојазни. Ипак, управа је дошла до следећег закључка: свако тражи себи друштво. Старији воле да разговарају са старијим, деца са децом, а тако исто и омладина. Уствари, када се почињала сала, тај део испод бине ширине око 25 метара и дужине око 7 метара, био је предвиђен за рекреацију омладине.

Крајем априла месеца почело се са остваривањем наведеног плана. Ударена је преграда, отприлике на трећину ширине, разведена струја и почет рад на плафону.

Како се ради суботама и кад се може, узело је више времена. Струју је развео Аца Нади са помоћником Савом. Бригу фарбања је предузео Душан Шолаја. Кад се заврши биће нам највеће задовољство ако омладина буде користила ту просторију за своје забављање.

До сада је коштало да се поменута просторија среди \$ 4 000. Такође су пробијене степенице да се скрати пут од цркве до мале сале, као и изливен бетонски улаз у просторију под бином и пробијена нова врата.

ПОСЕЧЕН ВЕЛИКИ БОР

Униже велике сале, већ одавно бode очи и наноси смеће од лишћа велики стари бор. Дуже времена се прича како би га требало посећи, али тек почетком априла се прешло у реализацију.

Дошао је председник ЦШО г. Илија Чубрило, Никола Вујанић и Миле Косановић, па су му гране ручном тестером посекли, а онда и већи део стабла. Друге суботе је дошао Раде Вујић с камионом, натоварили гране и однели. Дебело стабло је одсекао Драго Плетикапа и остале дебеле гране и однео кући за ложење.

Тако смо се решили једног од већих проблема.

ЛАКИРАНА МАЛА САЛА

Прошло је добрих седам-осам година откако је Момчило Јеремих ошмирглао и лакирао малу салу. У овом међувремену, лак се издерао и било је неопходно да се опет шмиргла и лакира. Овај пут смо се погодили са контрактором, и он је све завршио за недељу дана. Коштало је \$ 3000.

Надамо се да ћемо бити мирни дуже време.

ПРОВЕДЕНА КАНАЛИЗАЦИЈА

Кад смо пре тачно десет година провели канализацију из сале, морали смо да код капије поставимо бетонски тенк, а из њега да преко пута све пумпамо у главни одвод. Од тада смо већ два пута мењали пумпу, јер другог излаза није било.

Сад, када су направљени блокови поред имања и омогућено нам да се ту укључимо, управа је предузела кораке да се то и оствари. Питани су контрактори и нађена најповољнија цена од \$ 4.200.

Тако је за свагда решен проблем канализације.

Ово тромесечје је било заиста вредно спомена.

БАШТОВАНЛУК

Има неколика месеца откако Никола Вујанић говори како би требало пред црквом у острву посадити цвеће. Рекао сам му да је то добра ствар да се уради, али је испод набијен шљунак и не верујем да ту може ишта расти. Средином маја дође Никола са Илијом Чубрилом и ископаше сву земљу и одвезоше, а онда и шљунак.

После неколика дана дотера камионом добре земље и рече: "Сад сам све припремио и завршио свој део посла. Остало препуштам мојој жени и жени Рада Оклобџије"

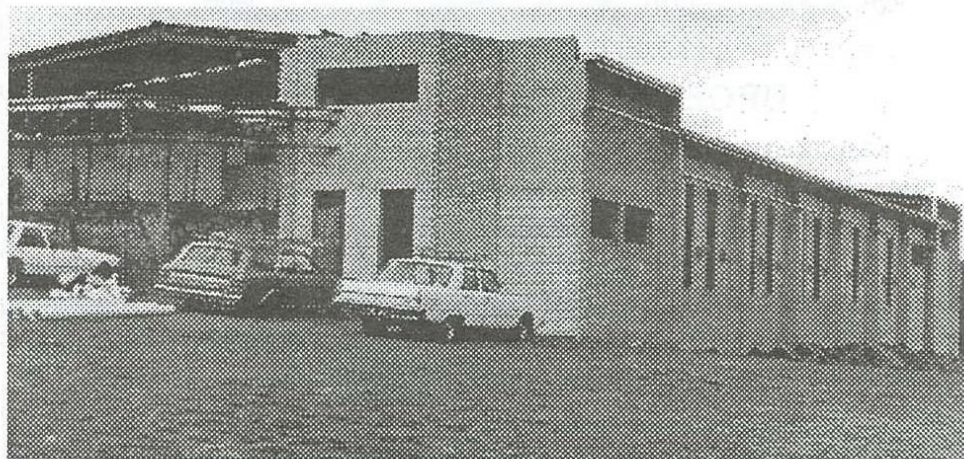
У суботу 12. јуна дошле су Нада Вујанић и Рада Оклобџија и посадиле лепу живицу "English box", руже, цвеће и веће дрво попут трешње "whipping cherry".

И не само да су оне радиле, него су и све платиле. А ко се бави цвећарством, зна да то није јевтино.

Хвала сестрама Нади и Ради, које осетише шта ваља.

Истог дана, 12. јуна рађено је на бини. Смањене су свлационице на потребну димензију. Вредни људи, као и обично били су: Илија Чубрило, Вито Обрадов, Манојло Поповић, Александар Нади и Никола Вујанић. Анђелија Чубрило се постарала око ручка и кафе.

Пошто се сад навршило 10. година од прве свечаности у Светосавском дому, 600-то годишњице Косовске битке доносимо вам две слике из старине, кад смо били доста млађи.

Велика сала Светосавског дома, слика узета 1987 године

СТОЈЕ: + Живота Нешић, Милош Видачић, Алекса Шиловац, Боро Глишић, Владо Ковачевић, Александар Пукић, Радоје Јеремић и Лазар Јузбашкић.

ЧУЧЕ: Лазар Марјановић, Лазо Лазић, Михаило Томић и Божидар Ковач

СЛАВА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА “ОГЊЕНА МАРИЈА”

Коло српских сестара “Огњена Марија” прославиће своју Крсну славу у Недељу 1. августа 1999.

Света литургија почиње у 10. часова у новој цркви у Гринзборо, а затим ће се обавити славски обред благосиљања хлеба жита и вина. *Домаћица славе биће сестра Душанка Хешков.*

У наставку ће се послужити славски ручак у Дому.

Ако нека сестра жели да нешто приложи за славу, нека се обрати председници КСС Милки Поповић.

Коло српских сестара “Огњена Марија”

на једној од ранијих слава:

С лева на десно, стоје: Драгица Оклобција, Љубица Седларевић, Милка Поповић, Дока Шиповац, Драгица Кешић, Добруна Богдановић, Дивна Јаковљевић, Вукосава Јузбашић, Милка Лукић, Мира Јеврић
чуче: Пени Ковачевић, Бранка Ђорђевић и Јела Булатовић.

ОБИЛНА МАЈКА РОДИЛА ОБИЛНОГ СИНА

Срби приповиједају да је Силни Стефан ловећи по Церу угледао на једном мјесту гдје се гране од дрвећа и доље савијају и горје узвијају. Кад дође на оно мјесто, а то дијете код неколико оваца ударило своју сјекиру у кладу па легло на леђа те спава, кад дихне из себе онда се гране узвијају у висину; а кад повуче пару у се, онда се савијају к земљи. Кад то види цар, зачуди се, па пружи руку с коња да у узме сјекиру, али хоћеш! не може да је извади из кладе. Брже доље сјашу слуге и војводе с коња, огледају сви редом објема рукама да изваде сјекиру из кладе, али је ни један не може ни помаћи. Онда пробуде дијете и запита га цар: “Како ти је име?” А оно одговори: “Милош”. “Имаш ли оца и мајку?” “Мајку имам а отац ми је умро”. “А гдје ти је мајка?” “Ено је тамо у селу код куће”. “Ајде да нас водиш кући”. “Не могу од оваца” И тако га којекако намоле да потјера овце и да пође пред њима кући. Сад су они ради знати и видјети шта ће он радити са сјекиром, како ће је извадити из кладе; или ће је он оставити. Кад Милош крене овце а он узме сјекиру једном руком и заметне је на раме.

Кад дођу кући, Милош одмах остави овце и непознате госте, па замакне међу зграде да тражи мајку. Пошто цар сјаше с коња пође и он за Милошем да гледа да му се гдје не сакрије; кад погледа кроз дрвна у једну зграду а то му мајка мијеси хлеб, а пребацила десну дојку преко лијевог рамена, а лијеву преко деснога, те он остраг сиса. Онда цар рече: “Међер обила мајка, родила обила сина”. Цар узме Милоша од мајке, и одведе га своје двору, и од тога се назове Обилић.

СРПСКА НАРОДНА ПРИПОВЕТКА
(ШАЉИВА)

ПОТРЕБНИ СУ ПРИДЖИНИЦИ ДА СЕ ИСПЛАТЕ ФРЕСКЕ СА ДЕВЕ СТРАНЕ У ЦРЉВИ

Цар Давид	300
Мелхиседек	300
Пророк Јелисеј	300
Јосиф	300
Ева	300
8. анђео	300
9. анђео	300
10. анђео	300
Цар	300
Царица	300
Исак	300
Пророк Јона	300
Сара	300
Јелисавета	300

Уколико желите да приложите за здравље или за покој душе сродника ваших једну од наведених икона, обратите се свештенику о. Драгомиру на телефон: **9432 3048**.

Већ смо почели са живописањем са десне стране, изнад певнице, а леву нисмо исплатили. Зато вам се обраћамо са молбом да прегнете. Нису то велике паре. Сваком српском домаћину не значи пуно \$ 300, да му спомен вечито остане.

ХВАЛА ВАМ УНАПРЕД!

ФРЕСКЕ КОЈЕ ЋЕ БИТИ С ДЕСНЕ СТРАНЕ ГДЕ ЈЕ ПЕВНИЦА

Већ је одавно предвиђено да се у десном полукругу цркве, такозваној апсиди, где стоје појци, посвети Светом Сави. Њега слави ова црква и њега слави цело Српство.

У самом врху, изнад округлог прозора биће лик Светог Саве, како га држе херувими, а он благосиља с висине верне Србе. С једне стране ће бити његови свети родитељи Симеон (Стефан Немања) и мајка Анастасија, и свети Симон, брат Светог Саве (Стефан Првовенчани). С друге стране до олтара ће бити друга света породица: Свети Мученик Косовски Цар Лазар, преподобна Евдокија (Царица Милица) и син њихов Свети Деспот Стефан Високи.

У нижем раду, биће две сцене: Спаљивање мошти Светог Саве на Врачару у Београду и Свети Сава благосиља Српчад.

У најдоњем, пак реду биће Српски новомученици. Још нисмо начисто одлучили који, али до септембра месеца бићемо у могућности, пре новог броја Светосавника да вам и то најавимо.

ПОТРЕБНИ СУ ПРИЛОЖНИЦИ ЗА САДА

Свети Сава са четири херувима	2.000
Свети Симеон Мироточиви (Стеван Немања)	500
Преподобна Анастасија (Мајка Светог Саве)	500
Преподобни монах Симон (Стефан Првовенчани)	500
Свети мученик Косовски Цар Лазар	500
Преподобна Евгенија (Царица Милица)	500
Свети деспот Стефан Високи, Лазаревић	500

Још нисмо обрачулани колико би коштале сцене Спаљивања мошти Светог Саве, као и фреска Свети Сава благосиља Српчад.

Да се живопише наведена цела страна коштаће \$ 25.000. За леву страну, ако би се сва откупила, прилог би био око \$ 16.000, а остало би се исплатило из црквене благајне. Како ће бити са десном страном, видеће се. Али с помоћи Бога, уздајући се у вас, успећемо.

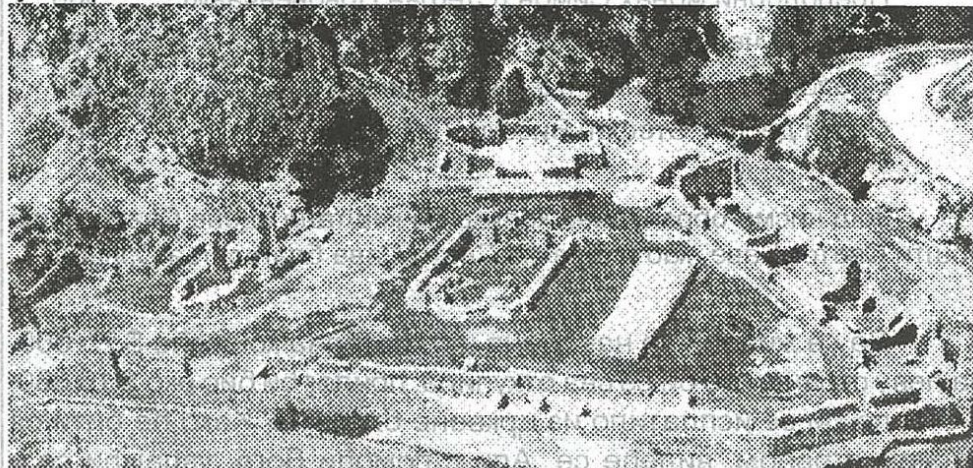
МИХАИЛО МАРКОВ ДРАГОВИЋ 1892 - 1924

Михаило је рођен 1892. године у Ђулићу код Андријевице, од оца Марка и мајке Марије. Основну школу је завршио у Андријевици а гимназију на Цетињу.

Са шесторицом младића из Црне Горе, из Васојевића, отишли су Михаило Драговић и Гавро Цемовић, као стипендисти руског цара на студије у Петроград, у "Николајевски технички завод" који су издржавали Романови. Питомци тог завода носили су посебне униформе и бели крст као своје обележје.

По повратку из Русије са дипломом инжињера, Михаило је учествовао у борбама за Скадар 1913 године, а затим у рату против Аустро-угарске 1914-1915 као инжењерски официр. Почетком 1916 године, као и многи цркногорски официри и војници, Михаило је са оцем Марком и братом од стрица Радојем интерниран у логор Нађмеђер у Мађарској.

После пораза Аустро-угарске и Немачке 1918 године, Михаило, његов отац Марко и прваци из Васојевића подржали су уједињење Црне Горе и Србије. У то време Михаило је радио у инжењерији Генералштаба у Београду, у чину капетана. После извесног времена, 1922 године, дао је оставку на државну службу и основао сопствену фирму за грађевинске послове, која је преузела радове на изградњи пута Урошевац-Призрен.

Темељи цркава и конака Манастира Свеших Арханђела код Призрена,
остаци задужбине Цара Душана Силног

У Призрену је Михаило проводио већи део времена, јер се поред послова око изградње пута који му је био поверен, носио мишљу да обнови манастир цара Душана, који се налази око четири километра узводно уз Бистрицу. Манастир Светих Архангела био је један од најлепших задужбина Немањића. Срушио га је Синан-паша око 1615 године и од манастирског камена саградио (Синан-пашину) џамију у Призрену. У договору са Пећком патријаршијом Михаило је почео да прикупља разбацани материјал и камену пластику ради обнове манастира. У том циљу позвао је и једног стручњака из Чешке, инжињера Бартошека као експерта-рестауратора.

Призренски муфтија, уплашен да Синан-пашину џамију не задеси иста судбина као некад Душанов манастир, организовао је заједно са својим једномишљеницима у Исламу, акцију која је требала да спречи обнову Душановог манастира, под изговором да је исламска светиња, џамија Синан-паше, а тиме и опстанак муслимана на Космету.

Са безочном тврдњом и подвалом да Срби хоће да духовно и физички униште муслимане, муфтији није било тешко да нађе добровољце који ће на Михаила, као покретача акције за обнављање манастира Светих Архангела, извршити атентат, процењујући да се то никаквим другим нажином неби могло осујетити сем убиством иницијатора. Рачунали су свакако и са близином границе, где би атентатори могли, после извршења злочина, да се домогну Албаније и тиме избегну одговорност.

Како су оба инжењера, Михаило Драговић и (Јан?) Бартошек, често обилазили градилишта и локалитет возећи се фијакером, завереници су одлучили да на њих изврше атентат управо за време једне такве возње.

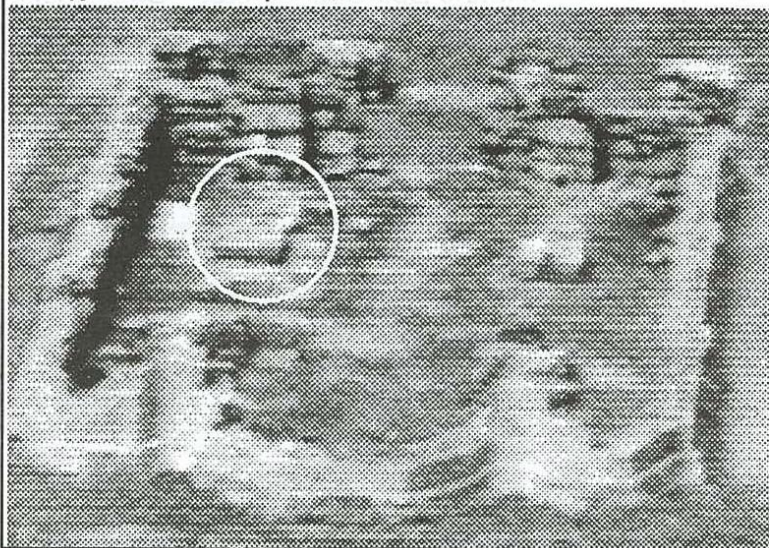
Одлучено је да то буде испод дрвеног моста ван насеља, на путу између Призрена и Светих Арханђела, како би атентатори могли да неопажено напусте место злочина и побегну у правцу границе. Такође је одлучено да их ради сваке евентуалности буде више, не двојица или четворица већ шесторица. Од два плотуна испалјена из заседе пали су, смртно погођени, оба инжењера, док се Михаилов кочијаш, звани "Рус" спасио бегством. Но, као што то често у животу бива, план се само једним делом одвијао онако како су га планери замислили.

Ниједан атентатор није успео да се пребаци преко границе. Сви су пали правди у руке и злочин платили сопственим главама.

На Косову и Метохији завладали су велика жалост и огорчење међу Србима, а понајвише међу Васојевићима, који су на раменима носили сандук са Михаиловим телом преко Чакора до Андријевице. Сећајући се погибије свог брата од стрица Михаила, Васо Драговић у разговору вођеном 13.2.1993 године у Тополи, рекао је:

“Такве доброте није било у човека као што је било у Михаила. Сећам се тренутка кад је дао оставку на државну службу, био сам велики. Не сећам се које је године основао своју грађевинску фирму, али памтим добро да се носио мишљу (јер нам је то говорио) да створи велико грађевинско предузеће и запосли сву сиротињу и беземљаше из Васојевића, који су иначе много страдали за време Аустро-угарске окупације, од пљачке и и прогона што су их аустро-угарске власти предузимале после убиства аустријског официра који је испитивао Радомира Вешовића и друге комите.

Ратови су били завршени, земља опустошена, људи изгинули, живаљ осиромашео, а многи се нису вратили из мађарског заробљеништва. Михаило је веровао да ће најбоље помоћи свој крај као грађевински инжењер који ће предузимати радове и запошљавати сиротињу. Зато је дао оставку на државну службу. Михаило је волио људе и рођаке. Сви смо вољели њега. Са својим рођацима Драговићима из Ђулића пошао сам у сусрет Михаилу после погибије. Носила смо срели с оне стране Чакора. Да је то могло, ја бих тада легао у гроб место њега. Он је био јединац у мог стрица Марка, а мој отац је имао нас три сина”.

Темељ
цркве
и
гробница
Цара
Душана

Михаилов отац Марко Драговић, племенски капетан Ђуличко-коњичке капетаније и носилац златне медаље "Милош Обилић" из чувене битке на Гласанцу против Аустрије, хтео је да Михаила сахрани на гробљу у Ђулићу, али прваци братства су (на предлог Рачића, Бакића и Јелића) тражили да се Михаило, као велики родољуб, ратник и заслужник Васојевић сахрани на Књажевцу испред цркве и да му се ту подигне споменик.

Уз сагласност митрополита Црногорско-приморског Михаило је, по одлуци племенских првака, сахрањен у порти цркве на Књажевцу, поред војводе Лакића Војводића, који је једини, по одлуци Васојевића, био ту сахрањен. Приликом сахране, Максим Ђулафић је за њим овако лелекао: "Леле мене, капетане Михаило, црни угаску дома твога! Ти преживље Тарабош и Брадњела на Скадру и Бојани, преживље тешко робовање у Неђемеђеру у Мађарској, а паде кад се томе нијесмо надали, у слободној и уједињеној земљи од нашег вјековног непријатеља, на жалост свих нас браће и пријатеља дома Драговића.

Леле мене, велики родољубе, за твој живот заложен за добро српског народа".

Многи рођаци и пријатељи Михаиловог оца Марка нудили су да освете Михаила. Међу њима је био и Радисав Пешов, познати ратник и комита из времена Аустро-угарске окупације. Дошао је једнога дана код Марка на разговор и остао на ручку. Кад је кретао и поздрављао се са Марком, рекао је: "Одох да убијем муфтијиног сина!" (Муфтија, глава завере и организатор атентата на Михаила, имао је такође једнога сина). Марково ћутање Радисав је схватио као одобравање.

Кад је Радисав отишао, Марко припита своју супругу Милицу шта је Радисав рекао на поласку. Милица му на то рече да Радисав оде преко Чакора да убије муфтијиног сина. Марко повика да стигну Радисава и врате га натраг. Радоје, синовац Марков, потрчи за Радисавом, стигне га код села Бојовића и каже му: "Врат се Радисаве, зове те Марко, хоће да ти нешто каже".

Радисав се врати, а Марко му рече: "Немој да учиниш то што си наумио. Нећу да и муфтија остане без јединца као ја". Радисав га послуша и одустане од своје намере ценећи велику жртву и човечност Маркову.

"ХИЛАНДАР"

РЕДОВНИ ПРИЛОЗИ ЦРКВИ ОД 1. МАРТА ДО 1. ЈУНА 1999.

Церовац Манда	20	Живак Анђа	10
Церовац Милорад	20	Миленковић Војо	50
Зекановић Станимир	10	Богуновић Вуле	5
Живак Божо	10	Шићевић Мирјана и Милош	40
Живак Јово	10	Оклобџија Петар	50
Триван Драган и Војна	10	С. Ђорјанов?	15
Н.Н	5	Поповић Бранко и Раде	20
Пантић Слободан	10	Симић Олга и Жељко	20
Богуновић Вуле	50	Јевтић Слободан	20
Ракић Верица и Драган	20	Јевтић Цветко	20
Вукмировић Саво	20	Стефановић Радослав	20
Гвозденовић С. и Д.	20	Владимир ?	10
Живак Даниела	20	Крстић Милојко	10
Живак Божо	20	Јевтић Љубомир	30
Мирковић Зоран и Драгана	20	Секулић Стојан	20
Будеша Јелена	10	Пецић Милош	20
Јаковљевић Зоран	10	Вранешевић Дмитар	100
Живковић Марија	20	Нади Аца	5
Тодоровић Стефан	20	Шуминац	5
Божич Недељка, Анђ.Мл.	5	Сучевић Натали	5
Глоговац Милисав	20	Цвикић Спасоје	10
Пјевач Марина и Милица	20	Глигоријевић Мара	10
Глигоревић Ненад	5	Ранковић Милан	5
Плачејевић Тоша	20	Петровић Милош	10
Јевтић Жика	45	Вукмировић Саво	10
Мирковић Самојко и Мара	20	Кујовић Б. Душан	50
Богуновић Вуле	20	Кујовић Ксенија	30
Дакић Милош	20	Живковић Бранка	20
Пантић Слободан и Евица	20	Његован Јелисавета	25
Нешић Ивана за + Животу	20	Божич породица	30
нечитак потпис?	20	Седларевић Деса	5
Хешков Глигор и Душанка	50	Савић Момо	5
породица Прпић	50	Петрић Петар	10
Вучетић Вукашин	20	Евица Секулић	5
Ранковић Славомир	20	породица Момчиловић	20
Рашић Спасоје	20	Драгољуб Цветковић	20

Слободан Пантић	10	Самојко Мирковић	20
Слободан Јефтић	10	Милан Брадоњић	100
Снежана Дебогосијан	20	Драгољуб Рушчуклић	10
Душан Челебићанин	40	Жељко Петковић	500
Младенко Цвијетић	20	Зоран Маслаћ	25

ПРИЛОЖНИЦИ ЗА СВЕТОСАВНИК

Витомир Новаковић	10
Тома Крчевинац	10
Милош Пецић	20
Вера Ковачевић	50
Миле Бањанин	10
Маринко Марјановић	20
Обрен Поповић	20

ПРИЛОЖИЛИ ЗА ЖИВОПИСАЊЕ И ГРАДЊУ НОВЕ ЦРКВЕ

Јека Грмуша	1.200
породица Вукашина Божовића	200
Јован Пјевач	1.200
Драган Миленковић	400
Душан Миленковић	400
Стојана Harris	100
Миленко Бранисављевић	300
Вера Ковачевић	300
Нада, Зорка и Коса Шиповац	300
Шћепан Кешић	300

**ПОМЕН - ПАРАСТОС
ВОЖДУ ТРЕЋЕГ СРПСКОГ УСТАНКА
ЂЕНЕРАЛУ ДРАГОЉУБУ-ДРАЖИ МИХАИЛОВИЋУ**

+ ђенерал Дража Михаиловић

одржаће се у храму
Светог Саве -
Гринзборо, у недељу
18. јула 1999.

Света литургија
почиње у 10 часова, а
затим ће се уз
упаљене војничке
одслужити Помен
мученички страдалом
ђенералу Дражи и
свим његовим
војводама и
војницима, који

**изгинуше на бранику вере православне и
српског отачаства.**

После Помена прећи ће се у Црквени дом на даћу

**ЈОШ ЈЕДАН СПОМЕНИК
ЂЕНЕРАЛУ ДРАГОЉУБУ - ДРАЖИ МИХАИЛОВИЋУ**

У Аустралији су већ подигнути споменици ђенералу Дражи Михаиловићу: у Канбери, Аделаиду и Мелбурну. Почетком јула месеца осветиће се темељи за још један споменик, код цркве "Светог Николе" у Блектауну - Сиднеј.

Тако ће четири највећа града у Аустралији имати спомен-обележје овом див-јунаку и мученику.

TAXATION

Public Accountants - Registered Tax Agent

Испуњавамо све врсте пореза.

Чек добијете за 14 дана.

Милан Вековић: 588 Plenty Rd.

PRESTON, VIC. 3072

Телефон: 9478 1915

CONCRETE

Мајстор за све врсте бетонских радова.

Било велики или мали посао -

ми смо на располагању.

Вуле Богуновић

Тел: 9435 5190 - Мобилни: 018-365 214

ЗУБНИ ЛЕЏАР

Др. Вукослав Чељевић

За све врсте стоматолошких услуга: крунице, мостове, протезе, лијечење зуба, дјечја стоматологија, козметичка стоматологија и остало.

Обратите се на адресу:

PRESTON DENTAL CLINIC:

227 Bell St. PRESTON, 3072 Tel: 9416 9888

NMI PREMIUM MAINTENANCE

SECURITY DOORS - SLIDING SECURITY DOORS

GRILLES - FLYSCREENS

Repairs and replacement to all sliding & security doors, double hung, sliding & awning windows

FREE QUOTES

НИКОЛА ИВАНЧЕВИЋ: 0413 075 857 - 9404 3201

SVETOSAVNIK

ST. SAVA PARISH PUBLICATION

212, Diamond Creek Rd. GREENSBOROUGH, VIC., 3068

СВ.

АВАКУМ

Нека сваког дана
са Авакумом!
Сва је Авакум,
сва је са свима
Српанима. Њоме
сва и Трпна свима.
Са свима свима
је свима Авакум!
А свакога на Трпну
Авакум!
Сва је свима
и свакога свима.